

Posant remei a les mancances

Amb aquest epígraf general s'enclouen aquí tres concerts celebrats durant el mes d'abril amb un relatiu èxit de públic a la sala de l'SGAE. Com a nota general, posem en relleu que la iniciativa de comptar amb la col·laboració del Departament d'Història d'Art de la UAB sembla prou positiva, pel que aporta de nous i joves oients. Igualment, l'ampliació del nombre de concerts és un altre aspecte que permet un cert optimisme amb vista al futur d'aquesta sèrie de concerts.

per F.T.-B.

Mosaic de música catalana actual

VI cicle de Nous Repertoris/Música XXI. J. Fuster, clarinet. W. Ebenberger i P. Bronyz, violí. S. Lasnet, viola. J. Mor, violoncel. Boliart, Montsalvatge, Colomé, Puèrtolas, Rodríguez-Picó, SGAE. 5 d'abril de 2005.

Un conjunt d'obres que en pocs graus ultrapassaven les estètiques pròpies del neoclacisisme va inaugurar amb certa brillantor la sèrie de concerts amb la qual els editors catalans de música promouen el seu fons editorial. La sessió s'inicià amb les ben escrites *Tres peces per a clarinet sol* de X. Boliart, va seguir-les una curiosa obra que segurament Montsalvatge guardava al seu calaix, perquè l'*Efímer requiem per a trio de corda*, a més de la seva brevetat, semblava més aviat l'anotació d'una improvisació amb tot el que significa de provisionalitat. De Delfi Colomé vam aplaudir el seu irònic *Scherzo over Beethoven*, una elaboració enginyosa de *Für Elise*, la popular pàgina pianística beethoveniana. Més interessant i també amb més ambició compositiva va manifestar-se *Panta Rei* de Puèrtolas, aspecte que també sembla alenar en el *Segon nocturn per a clarinet i corda* de Rodríguez-Picó, i el concert va concloure amb el *Tríptic tonal per a clarinet i corda* de Turull, obra que no s'allunya de la simplicitat melòdica i harmònica d'un exercici de composició. Tanmateix, el concert va assolir un nivell qualitatiu estimable gràcies a l'excel·lent treball dels intèrprets.

Nou èxit del Blyth Ensemble

VI cicle de Nous Repertoris/Música XXI. Tomaso Valletti, flauta. Cristo Barrios, clarinet. Léonie Adams, violoncel. Thibault Noally, violí. Evelyn Chang, piano. Col·laboració de Francesc Vidagany, percussió. Direcció: Blai Soler. B. Soler, J. Rodríguez-Picó, X. Benguerel, Taverna-Bech. SGAE. 12 d'abril de 2005.

El Blyth Ensemble va ser fundat l'any 2002 pel jove violinista Blai Soler amb la col·laboració de l'Imperial College de Londres i l'integren joves solistes instrumentals de diverses nacionalitats formats a la capital anglesa i que es dediquen a promoure la música actual. La seva trajectòria s'ha desenvolupat a les sales londinenques com St. Martin in the Fields, Recital Hall del Royal College de Londres, com també al Great Hall del King's College. Aquesta és la tercera actuació que fan a Barcelona i hem de manifestar que darrere el gest auster però precís de Blai Soler la música adquireix no solament vitalitat i extraordinària brillantor, sinó que també les seves versions, plenament identificades amb l'esperit dels seus autors, impressionen per la seva alta càrrega emotiva, ja que en el fraseig i la pulsació rítmica dels cinc instrumentistes s'adverteix un treball realitzat amb veritable profunditat tant en el vessant del matís i la coloració com en el de l'equilibri sonor. D'algun manera, en escoltar-los vam tenir la impressió de tenir davant nostre un conjunt de brillantor i virtuosisme d'un nivell autènticament es-

tel·lar, com el que poden assolir un Intercontemporain o bé el Saint Martin de la primera època.

Del programa, en destaquem una excel·lent composició *Ubu coronat* de Rodríguez-Picó, el mestratge i l'interès d'*Hexagrama* de Benguerel i 7.1, una pàgina de suggestiva atmosfera i personal plantejament formal de Blai Soler, en què s'apunten ja les traces del creador que sap expressar-se en les seves idees i evita amb fermesa tot allò que solament és espectacle i efectisme.

Interessant recital de saxòfon i piano

VI cicle de Nous Repertoris/Música XXI. Joan Martí, saxòfon. Imma Jorba, piano. Rosa Ribas, Rodríguez-Picó, Sebastià, Velasco, Lluís Benejam, Adolf Ventas. SGAE. 26 d'abril de 2005.

És ben cert que la conjunció del saxòfon amb el piano dona una atmosfera sonora excel·lent, la qual ha estat molt freqüentada pel jazz. Particularment els saxos tenor i baríton gestionen amb més freqüència els compositors, que troben en la calidesa del seu so el recurs idoni per emfasitzar l'expressió lírica del discurs. Hem esmentat el jazz i també cal posar de manifest que la música dedicada a aquesta família instrumental, certament nombrosa, ha tingut els seus principals creadors en els compositors francesos i, pel que vam escoltar en aquest concert, podem afirmar que a casa nostra el saxòfon també és un instrument bastant freqüentat.

Així ho vam constatar amb l'actuació impecable i

Imma Jorba
i Joan Martí

ben emotiva del jove saxofonista Joan Martí, que acompanyat amb subtils i creant sempre atmosferes de suggestiva coloració per la pianista Imma Jorba va oferir un atractiu programa, que podríem qualificar d'eclectic.

Efectivament, en un clima proper al romanticisme, va interpretar-se en primer lloc una *Sonata per a saxòfon i piano* de Maria Rosa Ribas que, estructurada en tres moviments, exposa interessants contrastos de color entre ambdós instruments. A continuació venia la *Sonata Marina*, composta igualment en tres moviments i que signava Jesús Rodríguez-Picó. Pàgina de suggestives formulacions col·loquials i acuradament elaborada. Seguien dues obres concebudes per a solo de saxòfon, la primera *Dporc sax* estava escrita per a saxòfon alt i era d'Antoni Sebastià. Mereix destacar-se'n el desenvolupament virtuosístic i el plantejament del seu pla formal. La segona, *Geometries I* d'Antoni Velasco, es pot catalogar com un treball molt ben estructurat i que desenvolupa una música de caràcter obsessiu, amb considerable imaginació i recursos sonors propis de l'instrument —en aquest cas el saxo baríton. Tancaven el programa dues obres: la primera una altra *Sonata* de gran desplegament virtuosístic de Lluís Benejam (1914-1968), compositor certament prolífic que convindria conèixer més àmpliament i que en aquesta obra posa de manifest com l'estada als EUA el va influenciar en el seu llenguatge. Una dansa que portava l'explícit títol d'*Oriental* d'Adolf Ventas va tancar el concert: la seva música, que manifesta un interessant contingut harmònic de tipus neopressionista, resulta veritablement atractiva per la seva absència de complexitats i el seu lirisme de contorns àgilment dissenyats.